

той още не можаше да се отпусне.

Ти освѣнъ майка, нѣмашъ ли друго? — попита го учителката.

Е, па, никого.

А баща?

Той умрѣ.

А ниви имате ли?

Е, па, нѣмаме.

А какво работите?

Мама работи на хората, а азъ лѣтно врѣме пасж овце . . .

А кой те е училъ по-напрѣдъ да четешъ?

Виждъ ти знаеше малко, когато дойде тука.

Е, па, знаижхъ единъ солдатынъ ме научи въ село. „Азъ тебе, казваше ми той, ще те биж, но ще те научж“ и наистена ме биеше, е, па, послѣ ми казваше „азъ искамъ човѣкъ да станешъ“

Но азъ искамъ на всичко да се науча, — каза Стойчо, като излизаше изъ вратата.

III.

Минахъ се нѣколко мѣсеца и Стойчо винаги посѣщаваше редовно училището. Но ето веднѣжъ, не дойде на урокъ. На другия день пакъ го нѣмаше. Всички забѣлѣжихъ неговото отсъствие, а най-вече учителката. Тя не виждаше вече въ стаята ония живи и внимателни очи, — мѣстото гдѣто стоеше Стойчо, бѣше сега праздно.

На третия день Стойчо се яви и извѣсти, че майка му е опасно болна, за това не му било възможно да дохожда въ училището, тъй-като нѣмало кому да остави болната си майка. Той поиска нѣколко книжки за прочитъ и си отиде.

Дълго врѣме слѣдъ това Стойчо се не яви въ училището. Но ето най-сетнѣ, че дойде.

Той не бѣше сега самичкѣъ, а придруженъ отъ едно жълто овчарско куче. Освѣнъ това Стойчо носеше на гърбѣтъ си